Adunarea

Ce este strângerea laolaltă a credincioşilor?

Willem Johannes Ouweneel

© EPV, Online începând de la: 08.10.2018, Actualizat: 08.10.2018

soundwords.de/ro/a11357.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Nota redacţiei:
Acest articol este traducerea notiţei unei predici pe care autorul a ţinut-o cu mulţi ani în urmă în Olanda şi a apărut în Editura EPV publicată în caietul special (numărul 1) din seria Was lehrt die Bibel?

Verset călăuzitor: Matei 18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“

> **Matei 18.20:** Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.

Dragi prieteni,

Când vă veţi duce în seara aceasta acasă, veţi spune probabil „nu am înţeles bine cine sunt aceşti oameni ai ‚Adunării' şi ce fac în localul lor de Adunare. Dar un lucru l-am înţeles, că la aceşti oameni este vorba de *o Persoană*, de Domnul Isus Hristos". Dacă veţi lua aceasta cu voi, atunci expunerea aceasta a atins o ţintă importantă. A presupune că este vorba numai de oameni, este o mare eroare. Noi suntem creştini, deci oameni, care stau în legătură cu *un Om*, care stă pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, glorificat la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a făcut lucrarea pe cruce. El se coboară personal, ca să fie în mijlocul nostru, atunci când noi ne strângem laolaltă. Face El aceasta, pentru că noi suntem creştini aşa de *buni*, sau pentru că noi am făcut multe lucruri mult mai bine decât ceilalţi creştini? Nu, El o face din *pricina Numelui Său,* din cauza credincioşiei şi harului Lui, care nu vor înceta niciodată, nici după mai bine de 1900 de ani de creştinism, în care s-au petrecut aşa de multe lucruri deplorabile. El rămâne acelaşi până în veşnicie.

Cine aparţine „Adunării"?

Şi-a făcut Domnul Isus deja locuinţă *în inima ta*? Aceasta este prima întrebare cu care noi avem a face. Ce sens are să discutăm despre ce este Biserica, dacă tu nici nu şti, dacă tu aparţii acestei Biserici. Mă refer la Biserică, aşa cum este ea numită în mărturisirea de credinţă, la *o Biserică* creştină, „Adunarea tuturor credincioşilor adevăraţi" de pe pământ, fie ei evanghelici sau catolici – dacă Îi aparţinem numai Lui, Celui care a murit pe cruce. Decisiv este, că noi I-am mărturisit păcatele şi în necazul sufletului nostru am

recunoscut înaintea Lui, că suntem păcătoşi pierduţi înaintea lui Dumnezeu, şi am primit Cuvântul Său, care spune unor astfel de oameni: „Eu am luat asupra mea pe cruce, în orele de întuneric, când Dumnezeu a trebuit să reverse asupra Mea judecăţile Sale, pedeapsa pentru tot răul." Dacă ai cunoscut în felul acesta pe Domnul Isus, atunci apartenenţa ta la o părtăşie bisericească nu are nici o influenţă asupra mântuirii tale veşnice. Atunci cel mai important lucru este, că tu Îi aparţii. Am auzit de mai multe ori oameni discutând cu privire la ce este de fapt Biserica. Şi când am întrebat pe aceşti oameni: „Aparţii *tu* acestei Biserici generale, îi aparţii *tu* prin credinţa în Domnul Isus?", deseori ei mi-au rămas atunci datori cu un răspuns pozitiv. De aceea aceasta este întrebarea cu care trebuie să începem: cunoşti tu pe Domnul Isus? Ai mers tu cu păcatele tale la Dumnezeu? Ai mărturisit tu vreodată lui Dumnezeu, Creatorul tău, care odată va fi Judecătorul tău, cine eşti? Nu este suficient să spui: „Mă rog în fiecare zi şi citesc Biblia. În afară de aceasta merg în fiecare duminică la Biserică." Cerul nu se poate cumpăra cu astfel de „lucrări bune"!

Întrebarea este: ai fost tu la crucea Golgota? Ai văzut tu acolo cine eşti, cu toate faptele tale „bune"? *Acolo* vezi cum gândeşte Dumnezeu despre oameni, când Dumnezeu a trebuit să încarce pe Fiul Său preaiubit cu toate păcatele pe care le-au făcut toţi aceia care vor crede în El. Fiul Său, despre care El putea să spună că Îşi găseşte toată plăcerea în El, a trebuit să moară pentru păcatele mele. Vedem acolo, cine suntem noi: aşa de răi, că Dumnezeul cel sfânt a trebuit să-Şi întoarcă faţa de la Hristos, atunci când acesta a purtat povara păcatelor noastre. Dumnezeu nu poate avea nicio legătură cu păcatul. Aşa este de grozav păcatul în ochii Lui.

De aceea este necesar ca tu, dacă vrei să înţelegi ceva din ce este Biserica, „Adunarea", în adevăratul sens al cuvântului, *tu însuţi* trebuie să aparţii acestei „Adunări a tuturor credincioşilor creştini". Atunci eşti proprietatea Domnului Isus.

Biblia ca etalon

Chiar şi atunci când aparţii Domnului Isus, prin aceasta nu vei şti ce este Adunarea, căci sunt sute de mii de credincioşi pe pământ, care

prin faptul că şi-au mărturisit vina şi au acceptat ce a făcut Domnul Isus, au devenit copii ai lui Dumnezeu şi Îi aparţin pentru prezent şi pentru eternitate. Ei cântă *împreună* cu noi cântările, pe care noi avem dreptul să le cântăm, *dar* nu ştiu ce învaţă Biblia despre Biserica Dumnezeului celui viu. Nu este suficient, că eşti credincios. Dacă vei uita tot ce vei auzi în seara aceasta aici, totuşi trebuie să reţii aceasta: oamenii, care se strâng aici, nu cunosc un alt etalon pentru gândurile lor cu privire la Biserica lui Dumnezeu, decât Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia! Singurul fir călăuzitor pentru noi este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru creştinii de astăzi este tot aşa de important ca şi acum 2000 de ani. Despre ce scrie apostolul Pavel, de exemplu Corintenilor, cu privire la ordinea în Biserică, el spune, că aceasta nu are valabilitate numai pentru Corinteni, ci este valabil pentru toţi creştinii, oriunde s-ar afla ei! Citeşte, te rog, 1 Corinteni 1.2 „(1:2) către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfinţiţi în Hristos Isus, sfinţi chemaţi, împreună cu toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn şi al lor şi al nostru:“ şi compară aceasta cu 1 Corinteni 4.17; 7.17; 14.34 „(4:17) Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit şi credincios în Domnul, care vă va aminti căile mele care sunt în Hristos, după cum dau învăţătură pretutindeni, în fiecare adunare.“ „(7:17) Totuşi, aşa cum Domnul a împărţit fiecăruia, aşa cum Dumnezeu a chemat pe fiecare, aşa să umble. Şi aşa rânduiesc eu în toate adunările.“ „(14:34) Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, aşa cum spune şi legea.“.

Exact aceasta avem noi nevoie în secolul 20! Noi nu trebuie să începem să ne gândim împreună, ce este cel mai bine de făcut în anumite împrejurări! Nu, noi trebuie să facem, ce au spus aşa de insistent diverşi apostoli la sfârşitul vieţii lor; să ne reîntoarcem înapoi la cuvântul apostolilor. (vezi 1 Ioan 2; 2 Petru; Epistola lui Iuda; 2 Timotei 2). Să nu ne reîntoarcem la „Wittenberg”, ci la apostolul Pavel, la Petru şi la Ioan! Aceasta înseamnă: înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Pe baza acestui fir călăuzitor putem să ştim, unde şi cum trebuie să se strângă credincioşii astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este în privinţa aceasta *singurul* fir călăuzitor. Dacă auzi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre strângerea laolaltă, atunci vei şti ce este aşa-numita „Adunare”, deci oamenii, care în genere sunt numiţi „Adunare”. Cuvântul „Adunare” este de fapt foarte simplu un alt cuvânt pentru „Biserică”, sau „comunitate”. Aceasta înseamnă, că de exemplu Adunarea din Utrecht cuprinde

nu numai oamenii care se strâng duminica într-un anumit local din Utrecht, din fericire nu! Adunarea credincioşilor din Utrecht cuprinde pe *toţi* credincioşii, care locuiesc în Utrecht. Aceştia sunt mult mai mulţi decât aceia care se strâng într-un anumit local al acestui oraş! Toţi cei din Utrecht, care cunosc pe Domnul Isus ca Salvatorul şi Mântuitorul lor, aparţin Adunării lui Dumnezeu, care este în Utrecht.

Dacă cercetezi în Biblie, să afli înţelesul cuvântului „Biserică" sau „Adunare", atunci vei găsi, printre altele, aceste două înţelesuri: *unul* este, că „Biserica" cuprinde pe toţi credincioşii de pe pământ. Toţi credincioşii de pe pământ, toţi care aparţin Domnului Isus, oricare ar fi părtăşia bisericească căreia îi aparţin, alcătuiesc împreună Adunarea generală unică a credincioşilor, care este pe pământ. Al doilea înţeles este, că în fiecare localitate este o „Adunare". „Adunarea în x" este o parte mică a acestei Adunări mari de pe pământ. Credincioşii din X constituie „Adunarea lui Dumnezeu". Să reţinem bine acest lucru, căci este foarte important.

Cum devine vizibilă unitatea credincioşilor?

Dar se impune o întrebare. Vei spune: „Este foarte frumos, că toţi credincioşii din localitatea X constituie *o Aduna*re, dar cum putem să *vedem* aceasta? Prin ce se exprimă aceasta? *Aici* este un credincios, *acolo* este cineva care poate să confirme mântuirea sa în Hristos. Niciunde însă nu devine vizibil, că ei constituie o unitate, şi anume „Adunarea din localitatea x". Este foarte jalnic, că această unitate nu se vede, căci „Adunarea" constă din aceia, care aparţin Domnului Isus în locul X. În afară de aceasta ei sunt radical despărţiţi de tot ce aparţine diavolului şi încă mai stă sub puterea păcatului. Dumnezeu vrea ca unitatea acelora care Îi aparţin, să devină vizibilă pe pământ. În privinţa aceasta Scriptura dă indicaţii. Dacă credincioşii din locul X vor să arate unii altora şi lumii că ei aparţin împreună, ei pot găsi în Biblie, cum poate să fie posibil aşa ceva. Dacă vei cerceta întreg Noul Testament, eu cred, vei vedea următoarele: într-adevăr sunt multe mijloace, prin care fiecare credincios în parte poate să arate, că ei aparţin împreună. Dar Biblia numeşte numai *un mijloc*, prin care noi putem să dăm expresie vizibilă unităţii *Adunării*. Dumnezeu în harul Său a dat ceva, prin care noi putem să arătăm, că noi toţi alcătuim *un singur* trup al lui

Hristos, *o* Casă a lui Dumnezeu pe pământ. Acest mijloc îl găsim în 1 Corinteni 10; unitatea credincioşilor devine vizibilă, atunci când ei se strâng! Şi anume, în mod deosebit, atunci când ei se strâng la Masa Domnului. Prin aceasta nu se înţelege o masă obişnuită, din lemn, ci masa spirituală, la care se serveşte Cina.

Cu privire la Cină sunt multe păreri greşite! Dacă vei întreba pe un credincios oarecare, la ce serveşte Cina, poţi să te aştepţi la tot felul de răspunsuri. Unele din aceste răspunsuri vor fi cu siguranţă următoarele: „Ca să-mi întăresc credinţa", sau: „Ca să mă zidesc în Domnul", sau altele asemănătoare. Dar nicidecum nu acesta este înţelesul Cinei! Unde găseşti tu aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu? La ce serveşte Cina poţi auzi de la Domnul Isus Însuşi. El nu a spus în noaptea de Paşte: „Faceţi aceasta, ca să vi se întărească credinţa", ci El a spus: »Faceţi aceasta în amintirea Mea.« Deci: ca să vă gândiţi la Mine! Când suntem adunaţi duminică dimineaţa, în primul rând nu este vorba de ceea ce primim *noi*, sau dacă *noi* suntem binecuvântaţi şi ziditi (cu toate că Domnul Isus face întotdeauna aceasta, atunci când noi suntem preocupaţi cu El), ci dimpotrivă, El ne spune în fiecare duminică: »Faceţi aceasta spre amintirea Mea.« El dă aceste semne vizibile ca sprijin de aducere aminte, ca astfel noi să ne amintim prin aceasta de suferinţa şi moartea Sa, de tot ce El a făcut pentru noi. El ştia că noi vom fi recunoscători, dar şi că noi uităm foarte des şi foarte repede, ce a făcut El pentru noi. De aceea El ne-a dat aceste mijloace vizibile.

În afară de aceasta Cina are şi o a doua însemnătate, pe care o găsim de asemenea în 1 Corinteni 10. Apostolul Pavel scrie acolo, că credincioşii din Corint, când erau adunaţi laolaltă, au văzut pâinea în mijlocul lor. Când ei au frânt această pâine, ei s-au gândit la moartea Domnului Isus. Dar, spune apostolul Pavel, pâinea mai are şi o a doua însemnătate. Pâinea este un întreg. *O pâine* stă pe masă, nu o farfurie cu tot felul de bucăţele, ci o pâine. Această*o pâine* este simbolul faptului că voi, Corintenilor, sunteţi *un trup*. Aşa cum părţile componente ale trupului nostru sunt legate unele de altele şi alcătuiesc un trup, şi aparţin împreună, tot aşa şi voi ca credincioşi aparţineţi împreună. Prin ce exprimaţi voi aceasta? Prin aceea că voi ca credincioşi vă strângeţi laolaltă. Această *o pâine* este simbolul unităţii voastre. Şi voi toţi rupeţi o bucăţică din această

pâine.

Aceasta este o rânduială importantă! Cum pot să arate aceşti 1000 sau mai mulţi credincioşi din locul X, că ei aparţin împreună? Prin frângerea pâinii exprimă, că ei constituie o unitate, exact aşa cum pâinea de acolo de pe masă constituie o unitate. Aceasta este frumos, dar atunci trebuie să aibă loc corespunzător cu Scriptura! Aceasta este important. Imaginează-ţi, că aceşti 1000 de credincioşi devin delăsători în această privinţă. Imaginează-ţi, că ei ar invita pe oricine, să ia parte împreună cu ei la frângerea pâinii! Sau conştienţi permit chiar necredincioşilor, sau acelora, care trăiesc în păcate evidente, să ia parte la Cină! Va mai fi atunci Cina expresia unităţii *credincioşilor*, dacă necredincioşii ar sta împreună cu ei şi ar frânge pâinea? În mod sigur, nu!

Nicio biserică a poporului

Aceasta este o chestiune serioasă. Nu cei ce sunt membrii unei anumite comunităţi au dreptul la Cină, ci toţi care au o credinţă vie în Domnul Isus. Aceasta este deosebit de important. Unul dintre lucrurile cele mai triste ale istoriei Bisericii protestante este, că a depus eforturi să creeze asociaţii mari în fiecare ţară, care au unit în ele cât se poate de mulţi membrii şi a adus la Cină cât s-a putut de mulţi oameni. Când credincioşii Adunării din localitatea X se strâng, ca să frângă pâinea, ei sunt răspunzători să ia seama cine vine acolo. Apostolul Pavel spune: voi nu puteţi să faceţi masa Domnului o masă a demonilor. Este masa Domnului. Numai aceia care aparţin Domnului au voie să vină acolo. Dacă credincioşii sunt indiferenţi şi nu mai recunosc pe Domnul ca Domn şi permit oricui să ia parte la Cină, atunci nu mai este masa Sa. Atunci Domnul trebuie să plece, aşa cum noi găsim deseori în istoria Vechiului şi Noului Testament. Domnul pleacă, dacă noi aducem masa Lui în legătură cu răul. Căci unitatea trupului este şi unitatea *Duhului*, spune Efeseni 4. La această masă trebuie mers *călăuzit de Duhul*. Numai aceia sunt bine veniţi, care au o credinţă vie în Domnul Isus, care pe baza lucrării Sale au devenit copii ai lui Dumnezeu şi au primit Duhul Sfânt. Numai cei care posedă Duhul constituie unitatea Duhului.

Nicio sectă

Noi putem să facem două greşeli capitale, pe de o parte prin aceea că permitem să ia parte oricui, care a semnat actul mărturisirii de credinţă, chiar dacă noi suntem siguri că la el nu există nicio credinţă vie în Domnul Isus Hristos, sau dacă ştim că persoana respectivă nu are un stil de viaţă bun, sau se ţine strâns de învăţăturile greşite referitoare la Persoana lui Hristos, sau alte lucruri greşite. Un pericol este acela, că noi permitem prea multe. Mai există un alt pericol, şi anume, că noi spunem: „Cum, să permitem oricum oricărui credincios? Toţi credincioşii? Nu merge aceasta puţin prea departe? Nu trebuie cel puţin să fim una cu privire la tot felul de învăţături ale Scripturii: despre botez, despre prorocie, despre organizarea bisericească?" Trebuie cu adevărat să fim una cu privire la tot felul de întrebări, care nu au nimic a face cu întrebarea, dacă suntem sau nu *credincioşi*? Se poate astfel pe de o parte să fi prea larg, iar pe de altă parte să fi prea restrâns. În felul acesta se pot exclude oameni, deoarece ei nu-şi pun semnătura sub lucruri, pe care noi înşine (şi nu Scriptura) le-am făcut condiţii de admitere. În acest caz eşti un sectant. Atunci nu se dă expresie unităţii *tuturor* credincioşilor din localitatea X, căci conştient se exclude o parte a credincioşilor, deoarece se spune, că ei trebuie să fie una cu formulările *noastre* şi cu mărturisirea *noastră* de credinţă. Se spune deseori despre multele grupări creştine mici, că sunt secte. Dar şti tu ce este de fapt o sectă? O sectă este, după învăţătura Bibliei, o partidă de adepţi, este posibil ca ei să fie creştini adevăraţi, dar care se iau după anumite persoane sau pun anumite condiţii dure pentru admiterea la Cină, condiţii, pe care Biblia nu le cunoaşte. Biblia cunoaşte numai *o condiţie*: cineva trebuie să fie credincios şi, în afară de aceasta, el nu trebuie să trăiască într-un rău moral sau învăţătură fundamentală greşită. Vezi tu, căci tocmai de aceea toate comunităţile creştine, chiar şi marile Biserici, care pun condiţii omeneşti pentru admiterea la Cină, sunt *secte* din punctul de vedere al Bibliei?

Noi putem să fim prea deschişi, şi putem să fim prea strâmţi.

Care este drumul biblic? Pe de o parte noi trebuie să avem părtăşie cu toţi care aparţin Domnului Isus, dar numai cu aceştia. De aceea

trebuie să ne păzim, ca să nu vină necredincioşi sau să pătrundă răul evident, sau învăţătura greşită, care lezează sfinţenia Mesei Domnului. Pe de altă parte trebuie să veghem, să nu excludem niciun om, al cărui loc este la Masă, chiar dacă el gândesc altfel despre botez, sau despre prorocie, sau despre organizarea bisericească, etc. Cine sunt eu, ca să pun condiţiile *mele*, cine să ia parte *cu mine* la Cină? Sunt eu gazda, sau Domnul Isus este gazda? El admite practic pe oricine este curăţit prin sângele Său şi care şi din punct de vedere practic ca credincios s-a curăţit, care singur se verifică mereu şi se curăţă şi în felul acesta merge la Cină. Domnul Isus nu face nicio diferenţiere între credincioşii care au gânduri diferite cu privire la tot felul de adevăruri secundare.

Cum ne strângem?

Dar aceasta nu trebuie să însemne, că puncte, cum ar fi de exemplu felul în care ne strângem ca Adunare, nu au nicio importanţă în sine însuşi! Fără îndoială este una din cele mai importante condiţii, când credincioşii au intenţia să se strângă într-un anumit loc, ca ei să se strângă într-un mod *spiritual*. Este unitatea Duhului, căreia ei îi dau expresie. Deci felul în care se strâng trebuie să fie *spiritual*. Domnul Isus spune femeii samaritence, că oricine se închină Tatălui (şi aceasta poate s-o facă oricine care cunoaşte pe Tatăl ca Tată al *său*), trebuie să I se închine în Duh şi adevăr, deci într-un fel spiritual şi adevărat – nu cu ajutorul anumitor reguli, care amintesc de prescripţiile care erau în Israel, nu prin liturghii şi rânduieli, care le-au inventat oamenii, ci într-un mod spiritual. Deci, nu călăuziţi de prescripţii omeneşti, ci călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu. Duhul este cel care trezeşte în inimile noastre sentimente de laudă, de mulţumire şi de adorare. Este de asemenea Duhul, care ne dă putere să îmbrăcăm aceste sentimente în cuvinte. Şi este Domnul Isus, care are autoritate în mijlocul Adunării Sale, şi El exercită această autoritate prin Duhul Său.

Am spus, că noi trebuie să venim în Numele Domnului Isus (Matei 18,20). El a spus: »Acolo unde doi sau trei sunt adunaţi în (textual: în spre) Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.« *În spre Numele Său* înseamnă: spre El, al cărui »Nume este mai presus de orice nume«, care a primit toată autoritatea de la Dumnezeu. Atunci nu

mai trebuie să ne strângem ca să stabilim noi *înşine* regulile! Imaginează-ţi că ai veni la mine acasă şi ai stabili regulile cum să decurgă lucrurile în casa mea. Nu sunt eu gazda? Eu sunt stăpân în casa mea. Tot aşa este şi în casa lui Dumnezeu. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, are acolo autoritate. El este Domnul casei. Când noi ne strângem duminică dimineaţa, noi nu avem nicio prescripţie iudaică, nicio liturghie, care amintesc de timpul când Duhul Sfânt nu locuia încă pe pământ. Acum închinarea nu mai are loc prin lucruri exterioare, ci prin Duhul lui Dumnezeu aducem lauda, mulţumirea şi adorarea. Atunci noi, dacă suntem strânşi ca Adunare, trebuie să fim acolo conştienţi că numai El are toată autoritatea, El, Cel care este în mijlocul nostru. Numai El este cel care prin Duhul Său dă naştere la gândurile din mijlocul nostru, care sunt bune şi de folos. El este Cel care îndeamnă pe fraţii, care să rostească o rugăciune sau prin care El vrea să zidească Adunarea. Căci El ştie, cine este cel mai potrivit instrument pentru duminica aceasta, ca să slujească Adunării. Fratele nu ştie, că el „este la rând" şi nici nu ştie despre ce text să vorbească. Aceasta o va hotărî Domnul, căci Domnul cunoaşte nevoile. El are toate lucrurile în mâna Sa.

O cale în sciziuni

Pentru ce stau eu acum aici, ca să spun ce ar trebui de fapt să facă Adunarea din locul X? Ea tot nu face! Cei 1.000 sau 10.000 de credincioşi din localitatea X nu se strâng în felul acesta. Unul s-a gândit, că în afară de apartenenţa lui la Adunarea lui Dumnezeu ar mai trebui să fie şi membru acestei sau acelei asociaţii creştine, iar unul sau altul s-a legat de una sau alta din secte. Deci noi suntem totuşi împrăştiaţi şi nu mai putem să dăm expresie unităţii trupului lui Hristos. Unul şede aici, iar altul şede acolo. Aceasta este o situaţie tristă şi serioasă. Nu ştiu câte părtăşii religioase diferite sunt în locul acesta, dar fără îndoială sunt o mulţime. Este aceasta potrivit cu gândurile Domnului? Aceasta *nu este* potrivit cu gândurile Sale. Este o chestiune îngrozitoare, că trupul nu se mai vede în exterior. Lăuntric există desigur, căci noi formăm şi mai departe un tot. Oricine are Duhul lui Dumnezeu este legat cu toţi ceilalţi credincioşi, care posedă acelaşi Duh. Noi am fost botezaţi printr-un Duh ca să alcătuim *un trup* (totodată „forjaţi împreună"), spune epistola întâia către Corinteni (1 Corinteni 12.13 „(12:13) Pentru că, de asemenea, noi toţi

am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.“). Noi aparţinem împreună, chiar dacă aici stăm înapoia diferitelor ziduri de Biserică. Dar nu este potrivit cu gândurile Domnului, ca noi să fim risipiţi în diferite Biserici. Gândurile Sale sunt, ca noi, în baza faptului că suntem uniţi într-un trup, să dăm expresie acestui fapt. Şi noi facem aceasta la Masa Lui, unde El este la mijloc.

Sunt creştini, care au recunoscut că „nu este bine ca bisericile să fie aşa despărţite. Noi trebuie să ne vizităm reciproc.” În felul acesta după război a luat naştere o mişcare, numită ecumenism, care s-a silit să unească pe toţi care mărturisesc că sunt creştini. Dar este aceasta intenţia lui Dumnezeu, „să se unească adepţii”? Trebuie noi toţi, care mărturisim că suntem creştini, să ne unim, chiar dacă cei mai mulţi nu posedă credinţa vie în Domnul Isus Hristos? Sunt ţări (de exemplu ţările scandinavice) unde mai mult de 90 de procente din locuitori sunt lutherani. Crezi tu că toţi aceştia sunt credincioşi? Şi cu toate acestea toţi sunt membrii ai mişcării ecumenice. Este aceasta soluţia, ca toţi cei care se numesc creştini să fie adunaţi într-o grămadă? Aceasta nu dă naştere la o unitate de credincioşi, ci la o unitate de biserici. Şi greşeala este tocmai aceste asociaţii bisericeşti! Aceasta nu a fost niciodată voia Domnului! Noi trebuie să ne despărţim de acestea. Trebuie să ne reîntoarcem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este soluţia! Noi nu trebuie să lipim ceea ce noi am sfărâmat. Noi trebuie să începem de la început. Trebuie să avem dorinţa după minunile Bibliei, după minunile Noului Testament.

Nici în secolul 20 Biblia nu ne lasă pe seama soartei noastre! În scrisorile apostolului Pavel găsim cum trebuie să se deruleze lucrurile în Adunare. Probabil că tu spui: „Da, aceasta a fost aşa în condiţii normale! Dar există astăzi, în secolul 20, după ce creştinătatea este fărâmiţată şi despărţită, o soluţie?” Da, Domnul Isus a arătat o cale *şi pentru timpul acesta*. El a ştiut ce va veni. Lucrurile nu I-au scăpat Domnului din mână. Prin apostolii Lui a lăsat să se scrie, cum va arăta în Adunare scurt timp înainte de venirea Lui. Diverse locuri din scrisorile Noului Testament se pot cita, ca să se descrie starea din Adunare scurt înainte de venirea Domnului Isus, deci în timpul în care noi trăim. Aceasta este o temă

pentru sine. Domnul Isus este gata să vină! El Însuşi a spus: »Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pe pământ?« (Luca 18.8 „(18:8) Vă spun că le va face dreptate curând. Dar, când va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pe pământ?“). Creştinătatea va decădea tot mai mult de la El, a spus El. În cele din urmă va ajunge la această decădere, sub conducerea lui antihrist, când va tăgădui fundamentul credinţei creştine, pe Tatăl şi pe Fiul. El a ştiut aceasta mai dinainte. El a arătat fiecăruia un drum prin acest haos, exact pentru timpul acesta. El ne arată drumul, chiar dacă totul este la pământ şi creştinătatea este fărâmiţată în tot felul de părtăşii, asociaţii şi biserici.

Dacă ar trebui să ne sfătuim cu mintea noastră, am putea spune: „Să ne ţinem strâns de Cuvânt, în locul unde ne găsim!” Fără îndoială sunt credincioşi care aparţin unui sistem, unei asociaţii sau unei biserici, despre care ei ştiu foarte bine, că acolo nu sunt membrii născuţi din nou, despre care ştiu că acolo sunt preoţi, care cu învăţătura lor subminează Cuvântul lui Dumnezeu, vestind lucruri care lezează Persoana Domnului Isus şi lucrarea Sa. Şi cu toate acestea sunt mulţi dintre aceşti credincioşi care spun: „Noi, personal, trebuie să rămânem credincioşi Cuvântului pe care l-a dat Dumnezeu, şi personal să fim o mărturie. Mai ales, noi nu trebuie să plecăm, ci trebuie să rămânem acolo unde suntem, ca să alcătuim un fel de echilibru.” Aceasta este spus foarte frumos, dar aceasta nu este întrebarea: „Doamne, ce vrei *Tu*, ca să facem noi?” Care sunt gândurile Tale? A spus Domnul undeva în Cuvântul Său: „Rămâneţi acolo unde sunteţi, oricât de stricat ar fi locul acela”? Dimpotrivă: »Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de fărădelege« (2 Timotei 2.19 „(2:19) Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi“ şi: „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!“). Şi mai departe:

> **2 Corinteni 6.14 – 7.1:** De aceea, ieşiţi din mijlocul lor, şi depărtaţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.

»Ieşiţi!«

Aceasta rămâne valabil. Când poporul Israel a fost complet stricat,

scurt timp înainte de captivitatea babiloniană, Dumnezeu S-a adresat unuia dintre puţinii, care au rămas credincioşi şi i-a zis: „Ieremia, ieşi, desparte-te de acest popor. Aşează-te pe un loc deosebit, ca să nu te strici din cauza necurăţiei poporului. Şi dacă îţi vor zice: ‚Ieremia, vino, te rugăm, înapoi la noi; aici poţi să fi o binecuvântare, dacă rămâi la noi; pentru ce te desparţi? Nu ajută la nimic, situaţia nu devine mai bună, rătăcirea devine şi mai mare!'" – atunci Dumnezeu spune în Ieremia 15.19 „(15:19) De aceea, aşa zice Domnul:„Dacă te vei întoarce, te voi aduce înapoi şi vei sta înaintea Mea. Şi dacă vei scoate ce este de preţ din ce este fără preţ, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei.", ca Ieremia *să nu* se reîntoarcă la ei: »Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei (la locul, pe care într-adevăr Dumnezeu l-a dat iniţial, dar pe care poporul acesta l-a stricat).«

Găsim şi în Apocalipsa 18.4 „(18:4) Şi am auzit un alt glas din cer, spunând: „Ieşiţi din ea, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi păcatelor ei şi să nu primiţi din plăgile ei," un principiu, care este valabil în orice timp pentru poporul lui Dumnezeu:

> **Apocalipsa 18.4:** Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!

Vei spune, că este un pas greu, s-o rupi cu biserica, este posibil chiar să rupi relaţia cu membrii familiei, cu prietenii şi cunoscuţii, probabil cu oamenii tăi de afaceri, căci toţi aparţin aceluiaşi sistem religios ca şi tine şi se află într-un loc unde răul câştigă tot mai mult teren. Dar întrebarea nu este, dacă aceasta este simplu, ci întrebarea este: „Vrem noi să ascultăm, sau nu?" Aşa este astăzi, şi aşa a fost şi în trecut. Când apostolul Pavel a ajuns la sfârşitul vieţii sale, a scris în 2 Timotei 4.16 „(4:16) La întâia mea apărare, nimeni n-a stat cu mine, ci toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în seamă!", că toţi creştinii din Asia l-au părăsit. Aceasta a fost îngrozitor pentru el. Toţi credincioşii, sau toţi cei care erau numai adepţi, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, l-au părăsit. Ei nu voiau să meargă pe drumul, pe care el a mers ca martor al Mântuitorului. Acolo începe decăderea. Acolo începe, ce în zilele noastre a ajuns la maturizare deplină. Apostolul Pavel scrie fiului său spiritual, şi nu la o Adunare. Când a început timpul de decădere, dragă frate, atunci noi nu trebuie să începem cu Adunarea în totalitatea ei. Atunci tu trebuie să te duci la fiecare *din*

Adunare, care mai este încă gata să asculte ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. *Fiecare* în parte este şi în această seară apelat! Domnul întreabă pe fiecare: „Vrei să asculţi de Cuvântul Meu?" Apostolul spune în 2 Timotei 2.20 „(2:20) Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de lut; şi unele sunt spre onoare şi altele spre dezonoare.", că noi trăim într-un timp, în care în Casa lui Dumnezeu sunt atât vase de cinste, cât şi vase de necinste.

> **2 Timotei 2.20,21:** Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de lut; şi unele sunt spre onoare şi altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăţi pe sine însuşi de acestea, va fi un vas spre onoare, sfinţit, folositor stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.

„Vase" – mobilă sau mobilier, am spune noi astăzi. Creştinătatea este o »casă mare«, în care sunt vase spre onoarea Domnului, şi vase care sunt spre dezonorarea Lui. Trăim într-un timp, în care uneori nu mai putem diferenţia, cine Îi aparţine. Dar Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Săi. Eu deseori nu pot să diferenţiez, aşa de mare este decăderea. Dar eu pot să diferenţiez, dacă cineva, care spune că este creştin, se depărtează de fărădelege. Şi dacă el nu face aceasta, atunci el este un vas de necinste (fie că el este credincios, sau necredincios), şi atunci eu trebuie să mă despart de aceşti mărturisitori. Numai aşa eu pot să fiu un vas de cinste, sfinţit, folositor pentru Stăpânul casei, capabil pentru orice lucrare bună, împreună cu toţi care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Aceasta este învăţătura clară din 1 Timotei 2!

Ceva asemănător găsim în Evrei 13.10-16:

> **Evrei 13.10-16:** Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile animalelor, al căror sânge este dus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot, afară din tabără. De aceea şi Isus, ca să sfinţească norodul cu Însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă. Să ieşim dar afară din tabără la El, şi să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică,

> rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.

Când Israel a dansat în jurul viţelului de aur, era poporul lui Dumnezeu şi în această situaţie, dar Moise a luat cortul şi l-a aşezat în afara taberei (căci acest cort *nu mai putea* să stea în mijlocul taberei stricate), şi fiecare, care voia să slujească Domnului, ieşea afară, în afara taberei, părăsea poporul păcătos, ca acolo, afară, să slujească lui Dumnezeu. Tot aşa este şi aici. Apostolul a scris evreilor, că şi ei trebuiau să iese afară, în afara „taberei"; „tabăra" era pentru ei în timpul acela Ierusalimul, Cetatea lui Dumnezeu. Evreii ar fi putut spune: „De ce? Noi suntem aici în cetatea lui Dumnezeu; Dumnezeu ne-a dat acest loc!" Exprimat în limbajul nostru: este doar „biserica părinţilor noştri"; noi vrem să rămânem credincioşi acestei biserici, oricât de mare ar fi decăderea şi stricăciunea din interiorul ei. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: gândeşte-te, că dacă tu vrei să găseşti pe Domnul Isus, trebuie să ieşi afară din tabără. Şi El a ieşit afară din tabără, şi acolo El a suferit pentru păcate. Dacă vrei să-L găseşti, trebuie să-L urmezi acolo.

Lumea religioasă, care a dat afară pe Domnul Isus din sistemul ei religios, nu va trata altfel pe credincioşi, decât a tratat pe Domnul lor. »Dacă M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni şi pe voi«, a spus Domnul Isus în Ioan 15. Dacă vrei să-I aparţii, atunci trebuie să suporţi consecinţele. Locul, pe care El l-a ocupat pe pământ, este în afara sistemului religios, pe care oamenii l-au construit. *Acolo* a luat asupra Sa batjocura şi suferinţele.

Locul slujbei divine

Noi avem şi un loc în afara taberei, în afara oricărei religii omeneşti. Oricât de mulţi ar fi copiii lui Dumnezeu care sunt în tabără, locul nostru însă nu este acolo, deoarece Domnul Isus nu a putut să rămână acolo, ci a murit în afara cetăţii. Acesta este locul, spune Cuvântul aici, care este valabil şi pentru voi, dacă vreţi să-L urmaţi pe Domnul Isus. Pe El Îl puteţi găsi pe pământ numai*într-un singur loc*, şi anume în afara „taberei". Noi nici nu vrem un alt loc; nu

pentru că acest loc este aşa de atrăgător pentru carne (firea pământească) sau pentru că este aşa de plăcut să te strângi laolaltă ca o grupă mică într-un oraş sau într-un sat, despărţit de cei mai mulţi creştini. Gândul de a lăsa la o parte marea mulţime de creştini şi să te strângi despărţit de ei, nu este în sine nicidecum ademenitor. Dar Domnul Isus a spus: Eu am suferit în afara serviciilor divine omeneşti, şi dacă voi vreţi să Mă găsiţi pe pământ, atunci voi trebuie să fiţi acolo. Nu există un alt loc.

Dar este un loc minunat, căci noi citim în Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“, că acesta este locul unde noi aducem lui Dumnezeu o jertfă de laudă, aceasta este rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Când noi ne strângem aici duminică dimineaţa, în afara taberei, deoarece vrem să fim la Domnul Isus, deoarece El este în mijlocul nostru, atunci de fiecare dată aceasta creează o impresie adâncă asupra noastră. Atunci putem în fiecare duminică dimineaţa să simţim în mod deosebit apropierea Sa, prezenţa Sa, aşa că venim la Dumnezeu profund impresionaţi cu jertfele noastre de laudă, cu »rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui«. Exact aşa cum ucenicii în prima zi a săptămânii, în ziua învierii, erau de asemenea (simbolic) strânşi »în afara taberei«, despărţiţi de sistemul religiei iudaice, tot aşa noi avem voie să ne strângem despărţiţi de marea mulţime a simplilor mărturisitori. Acolo vine, în prima zi a săptămânii, Domnul Isus în mijlocul nostru, ne arată mâinile Sale şi coasta Sa şi spune: »Pace vouă!« De fiecare dată când venim împreună, ca să aducem adorare, El vine în mijlocul nostru şi ne arată mâinile Sale şi coasta Sa. De ce face El aceasta? Deoarece El ştie, cât de uituci suntem noi. Pentru că El ştie, cât de repede uităm cât a suferit El pe cruce, ce dureri mari a trebuit El să sufere, cum au fost străpunse mâinile Lui, cum a fost străpunsă coasta Lui, şi din ea a curs sânge şi apă. Da, pe cruce El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când Dumnezeu L-a făcut păcat, când Dumnezeu, spus cu foarte mare respect, în afara taberei L-a mistuit ca jertfă pentru păcat. Aşa vine El în mijlocul nostru. Gândeşti tu, că astăzi este altfel decât a fost la ucenici: »Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul«? Inimile lor au fost pline, până la revărsare, căci au zis: »Este Domnul!« Şi ei au spus lui Toma, care nu a fost împreună cu ei: »Noi am văzut pe *Domnul*! El a

fost în mijlocul nostru. Noi L-am văzut, ca pe Acela care a suferit şi a murit!«

În acest scop ne roagă Domnul să ne strângem. În zilele noastre El nu este cu Trupul în mijlocul nostru, nu este vizibil ochilor noştri; dar aşa cum El a arătat *acolo* mâinile şi coasta Sa, tot aşa El ne-a dat semnele pâinii şi vinului. Dacă în creştinism în afară de aceste semne nu este nimic vizibil pentru ochii noştri, nimic în exterior, ci totul este spiritual, El a dat totuşi aceste semne vizibile ale pâinii şi vinului, ca să vină în întâmpinarea slăbiciunii noastre. Când privim pâinea şi vinul, să ne aducem aminte de trupul Său, care a fost dat la moarte, şi de sângele Său, care s-a vărsat. Noi trebuie să mâncăm din această pâine, spune 1 Corinteni 11, şi prin aceasta vestim moartea Sa. Când pâinea şi vinul stau *despărţite* pe masă, ne aducem aminte, că trupul şi sângele Său au fost despărţite în moarte. El a fost mort.

El a venit odinioară la un om, care nu a fost cu doi sau trei, ci a fost singur pe insula Patmos, de asemenea »în ziua Domnului«, duminica. Acesta era Ioan în singurătatea lui. Domnul Isus a venit acolo la el. El S-a gândit la acest frate singuratic, care nu putea să ia parte la întrunirile credincioşilor, şi îi spune: »Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor.« Tot aşa vine Domnul Isus la noi şi spune: »am fost mort.« Şi noi vedem semnele morţii Sale şi ne aducem aminte, că El a fost mort. Noi frângem pâinea şi bem din pahar, şi prin această acţiune simplă vestim, fără să spunem ceva altora, că moartea Lui a avut loc (1 Corinteni 11.26 „(11:26) Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul, vestiţi moartea Domnului, până vine El.“). Aceasta este o masă minunată de înmormântare! Aducerea aminte de un preaiubit al nostru, care este mort, în mod normal nu este un prilej de bucurie. Dar noi ne gândim la Cineva, care *a fost* mort şi care acum trăieşte veşnic. El Însuşi este viu în mijlocul nostru şi ne arată mâinile Sale şi coasta Sa. De aceea pentru noi nu este o amintire tristă de o moarte, căci ştim, că El *a fost* mort şi a înviat, şi trăieşte veşnic. De aceea din inimile noastre vin jertfe de laudă, şi de aceea avem voie să aducem rodul buzelor noastre, noi, cei care mărturisim Numele Lui.

Aceasta o găsim şi în 1 Petru 2.4: »La care venind, ca la o Piatră

vie, într-adevăr lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.« Este acelaşi gând, ca şi în Evrei 13. La cine venim noi? La Domnul Isus. Dar cine este El? El este o »Piatră vie« - acesta este un aspect. El este un fundament viu, Piatra din colţul clădirii lui Dumnezeu. Noi ne strângem în jurul unei Persoane vii. Dar aici se mai spune: »Într-adevăr, lepădată de oameni«. Petru scrie credincioşilor dintre Iudei, care trăiau în mijlocul concetăţenilor lor duşmani. Concetăţenii cunoşteau pe Domnul Isus numai ca pe Unul care a murit pe cruce. Ei înşişi L-au lepădat şi înlăturat. Iudeii întorşi la Dumnezeu trebuiau să trăiască în mijlocul unor astfel de oameni. Când apoi au ieşit afară la Domnul Isus, li s-a adus permanent aminte, că ei au ieşit afară la Cineva, care a fost lepădat de concetăţenii lor. Pentru noi este tot aşa. Noi ne strângem la Cineva, care a fost lepădat de lumea aceasta. Noi trăim exact în aceeaşi lume, ca şi credincioşii de atunci, o lume, care este aşa de rea, că a alungat afară pe Fiul lui Dumnezeu şi L-a răstignit. Această lume nu s-a schimbat, este aceeaşi lume! Domnul Isus ne spune: »Ei vă vor urî şi pe voi.« Dacă noi pe pământ ne strângem în jurul Lui, atunci trebuie să fie într-un loc, care este despărţit de lumea aceasta, despărţit de religiile omeneşti, despărţit de tot ce vine din carne (firea pământească), din această fire pământească rea, stricată, care a dus pe Domnul Isus la cruce.

Acesta este locul, care este descris aici, situat în afara a tot ce este de la oameni, căci El a fost lepădat de oameni şi dus pe cruce; dar în acelaşi timp este locul, unde noi Îl vedem ca Cel viu, ca Acela, care a fost mort şi care trăieşte veşnic.

Preoţi sfinţi

Şi aici vedem acelaşi rezultat, ca şi în Evrei 13. Noi suntem o casă spirituală. Nu este aşa, cum deseori spun mulţi creştini, că noi ne strângem în Casa lui Dumnezeu, ca şi cum această încăpere, oricât de frumoasă ar fi ea, ar fi o „Casă a lui Dumnezeu”! Am spus, că în creştinism nu există nimic exterior. Această încăpere nu este nimic altceva, decât o încăpere ca toate celelalte, în care au loc anumite întruniri. Această încăpere nu este mai sfântă decât celelalte clădiri.

Nu această încăpere este Casa lui Dumnezeu, ci *credincioşii* constituie Casa lui Dumnezeu. Aşa cum la Iudei totul era exterior, la început un cort, apoi un Templu, tot aşa noi constituim o Casă a lui Dumnezeu *spirituală.* Noi, toţi credincioşii împreună, sunt zidiţi ca pietre într-o Casă. De ce suntem noi o Casă? Da, de aceasta este legat un gând foarte frumos. La ce servea Casa lui Dumnezeu în Vechiul Testament, Cortul întâlnirii, şi mai târziu Templul? Ea servea la aceea, că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său! Acest Dumnezeu mare, pe care »cerurile şi cerul cerurilor nu-L pot cuprinde« , aşa cum a spus Solomon, Acestui Dumnezeu I-a plăcut să locuiască pe pământ într-o casă materială, într-o casă din scânduri de lemn şi învelitori din in. Aceasta putea să fie numai un indiciu simbolic la lucrurile care astăzi sunt prezente pe pământ: o Casă *spirituală* – aceasta sunt credincioşii înşişi. Dumnezeu nu locuieşte *la noi*, Dumnezeu locuieşte *în noi*, în fiecare credincios personal. 1 Corinteni 3.13 „(3:13) lucrarea fiecăruia va fi arătată, pentru că ziua o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.“ spune, că Adunarea în totalitatea ei este un Templu în care locuieşte Dumnezeu, Duhul Sfânt. Dumnezeu locuieşte astăzi pe pământ în Adunare. Aceasta este ceva cu totul absolut nou. În Vechiul Testament Dumnezeu nu a locuit *în* om, El a locuit *la* oameni, dar în acelaşi timp strict despărţit de oameni înapoia unei perdele. Dar astăzi Dumnezeu locuieşte *în* oameni, în Adunare ca întreg, şi *în* fiecare credincios în parte. Aceasta este această Casă spirituală.

Dar în Vechiul Testament mai există o a doua „casă”, pe care vreau s-o amintesc, căci ambele aparţin împreună. Prima casă a fost casa lui Moise. Moise a fost constructorul cortului întâlnirii. Dar şi fratele lui, Aaron, a avut o casă. Casa lui Aaron, noi ştim foarte bine aceasta, erau fiii lui. Familia preoţească a lui Aaron era casa lui Aaron. Ambele case constituie împreună un tablou frumos al Adunării. Moise este un tablou al Domnului Isus ca învăţător al poporului lui Dumnezeu, şi Aaron este un tablou al Domnului Isus ca Mare preot. Acestea le găsim acum unite în Hristos. Evrei 3.1 „(3:1) De aceea, fraţi sfinţi, care aveţi parte de chemarea cerească, luaţi aminte la Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus,“ Îl numeşte »Apostolul (aceasta înseamnă, Trimisul lui Dumnezeu, aşa cum a fost Moise) şi Marele Preot (Aaron) al mărturisirii noastre.« Moise şi Aaron uniţi într-*o* persoană! Evrei 3.6 „(3:6) dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărui

casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârşit îndrăzneala şi lauda speranţei.“ arată, că noi suntem acum Casa Fiului lui Dumnezeu, aşa cum Moise avea o casă, şi Aaron avea o casă. Ce facem noi, atunci când ne strângem laolaltă ca credincioşi? Noi dăm expresie pe pământ acestei Case spirituale, în care lucrează Dumnezeu Duhul Sfânt, unde locuieşte El. Dar noi venim aici şi ca şi „casă a lui Aaron”, ca familie preoţească, aşa cum găsim în 1 Petru 2.5: »o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, ca să aducem jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos«.

Noi ne strângem aici ca şi Casă a lui Dumnezeu, ca credincioşi, în care locuieşte Dumnezeu. De ce Dumnezeu Şi-a făcut locuinţă pe pământ? De ce Duhul Sfânt Şi-a făcut locuinţă în trupurile noastre? Pentru ca Duhul Sfânt să ne poată prezenta slava lui Hristos şi să ne dea puterea şi aptitudinea să lăudăm această slavă prin lucrarea preoţească spirituală a noastră! Probabil că acesta este un gând greu de înţeles, dar el este deosebit de important pentru fiecare credincios. Ţelul lui Dumnezeu cu credincioşii pe pământ este puţin cunoscut. Întreabă pe creştinii din jurul tău, ce aşteaptă Dumnezeu, după părerea lor, de la ei pe pământ. Unul spune, că noi trebuie să fim credincioşi în fapte bune. Un altul va spune probabil, că noi trebuie să mărturisim mult despre mântuirea noastră. Dar 1 Tesaloniceni 1 spune, că noi ne-am întors de la idoli, ca să slujim Dumnezeului celui viu şi adevărat! Şi care este cea mai înaltă slujire, pe care credinciosul o poate face pentru Dumnezeu? Cea mai înaltă slujire este aceeaşi slujire, care şi în Israel a fost cea mai înaltă slujire: slujirea preoţească. Un credincios nu poate pe pământ să facă o slujire mai înaltă decât slujirea preoţească.

La începutul Reformei, unul din gândurile, care a fost descoperit în Scriptură, a fost, că în Biserică nu există nicio clasă de preoţi, nicio grupă spirituală, care să stea deasupra mulţimii, ci că toţi credincioşii sunt preoţi: deci o preoţie *generală*. Dar aceasta nu este suficient! Nu este suficient *să şti*, că toţi credincioşii sunt preoţi! Unde a devenit *vizibil* în protestantism, că într-adevăr toţi credincioşii au voie să slujească ca preoţi? Da, foarte mulţi creştini nici nu ştiu ce include slujba noastră preoţească! Sarcina preoţească cea mai înaltă este să jertfească. Sarcina preotului în Vechiul Testament era, să aducă jertfe. El aducea aceste jertfe pe

altarul care era în curtea din faţă. Şi *odată* pe an marele preot ducea sângele în Locul Preasfânt, prin perdea, până la tronul lui Dumnezeu. Slujire preoţească înseamnă: aducerea de jertfe. Aceasta este şi misiunea preoţească a credincioşilor aici pe pământ. Te întreb: unde s-a realizat practic în creştinism, că creştinii aduc jertfe? Este îmbucurător că există multă dăruire pentru jertfă. Mulţi creştini sunt gata să-şi deschidă portmoneele. Dar aceasta nu este jertfă preoţească! Alţi împlinesc textual, ce spune Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie. Dar aceasta nu este în primul rând slujba noastră preoţească. Aici se spune: jerfe *duhovniceşti*. Aceasta nu este jertfa trupului nostru în sensul că noi ne-am închinat viaţa Domnului, ci sunt jertfe *spirituale*. Aceasta este ceva, ce se găseşte în inima noastră pentru Dumnezeu şi pe care noi îl aducem ca rod al buzelor noastre, jertfele de laudă din Evrei 13.

Aceasta este o chestiune serioasă şi importantă! Dumnezeu roagă pe copiii Lui de pe pământ, să practice slujba preoţească. Inimile lor şi buzele lor trebuie să aducă jertfe de laudă. Te întreb: unde găsim protestanţi, care se strâng nu în primul rând ca să audă ce are Dumnezeu să le spună – oricât de important ar fi aceasta la timpul ei – ci se strâng cu intenţia deosebită, să spună ceva lui Dumnezeu, să aducă lui Dumnezeu jertfe de laudă, de mulţumire şi de adorare, şi să facă slujba preoţească înaintea lui Dumnezeu? Aceasta are cea mai mare importanţă. Este har, dacă ai învăţat să vezi aceasta şi practici cu adevărat slujba preoţească. Pentru aceasta ne strângem duminica dimineaţa ca o Casă spirituală, ca să jertfim, ca preoţi, lucrarea de tămâiere a adorării aduse de noi.

Jertfe spirituale

Ce jertfe sunt acelea, care se aduc aici? Care este rodul buzelor noastre? Ne strângem aici la un altar în adevăratul sens al cuvântului, un altar exterior, vizibil? Nu, în Iudaism totul era la exterior, aşa cum în creştinism totul este spiritual şi lăuntric. Se spune, că sunt jertfe *spirituale*. În Vechiul Testament puteai să fi departe de Dumnezeu, să nu fi spiritual, să fi chiar necredincios, dar dacă la exterior se respectau regulile, atunci se putea face această slujbă fără nici un fel de probleme. În creştinism însă aceasta este o

chestiune spirituală. Trebuie să fi însufleţit spiritual, ca să poţi face o lucrare spirituală. Nu este o slujire caracterizată de lucruri exterioare, ci este o slujire care vine din *inimă*. Jertfele noastre nu sunt cântările, pe care le cântăm. Jertfele sunt ceea ce este în *inima* noastră pentru El. Nu este ceea ce noi rostim cu gura noastră ca mulţumire şi laudă, ci numai ceea ce se găseşte în adâncul inimii noastre. Desigur este bine, când aceasta iese în afară prin gura noastră. Dar s-ar putea să fie, ca să se rostească lucruri minunate cu gura, în timp ce inima este rece. Slujirea, pe care noi o facem, constă în jertfe care ies dintr-o inimă fierbinte.

De aceea, prieteni dragi, Dumnezeu Însuşi Şi-a făcut locuinţă pe pământ, ca să de-a naştere la această slujbă. Dumnezeu Duhul Sfânt a coborât pe pământ. Aceasta este o realitate deosebit de importantă. Dar dacă voi întreba o sută de creştini, de ce Duhul Sfânt Şi-a făcut locuinţă pe pământ, ce răspuns vom primi? Sunt mulţi creştini, care nu ştiu, că Duhul Sfânt astăzi, spre deosebire de Vechiul Testament, locuieşte pe pământ. Ei nu văd diferenţa între lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament şi astăzi. În Vechiul Testament Duhul Sfânt *a lucrat* de asemenea pe pământ, este adevărat! Dar Duhul lui Dumnezeu *a locuit* în cer. Acum însă, începând cu ziua cincizecimii, Duhul Sfânt are o locuinţă pe pământ. El a unit pe credincioşi, i-a botezat într-un trup, spune 1 Corinteni 12.13 „(12:13) Pentru că, de asemenea, noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.“. *Înainte* de acest timp nu a fost aşa. Credincioşii erau copiii lui Dumnezeu împrăştiaţi (Ioan 11.52 „(11:52) şi nu numai pentru naţiune, ci şi ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi.“), unii printre păgâni, alţii în Israel. Însă a venit Duhul Sfânt şi a adunat pe credincioşi într-o unitate. În afară de aceasta El a făcut pe credincioşi o Casă spirituală, în care El Şi-a făcut locuinţa pe pământ. De ce? Ca să ne povestească despre cer! Domnul Isus spune în evanghelia după Ioan 16, că El va trimite pe Duhul şi că Duhul va lua din ce este »al Lui« şi ne va face cunoscut. El ne va face cunoscut, cum este Domnul Isus acolo sus în cer şi ne va face cunoscut slava Sa, pe care El o are la dreapta lui Dumnezeu (compară cu Ioan 7.39; 15.26; 16.7.13-15). Aceasta poate Duhul Sfânt să facă, căci în 1 Corinteni 2 se spune, că Duhul cercetează adâncimile lui Dumnezeu. El ne poate face cunoscut, care sunt

adâncimile lui Dumnezeu. În acelaşi timp acest Duh este şi în noi puterea, prin care noi putem să înţelegem aceste lucruri. El nu numai că le vesteşte, ci El ne dă înţelepciune şi pricepere, ca să le înţelegem. Deci, pentru ce Şi-a făcut Duhul locuinţă pe pământ? O, ţelul cel mai înalt (probabil că putem să spunem, singurul, căci toate celelalte rezultă din el) este, să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus. Robul lui Avraam a fost trimis, să ia pe Rebeca, mireasa lui Isaac, pentru Isaac din Padan-Haran, şi s-o ducă la Isaac. Aşa a venit Duhul Sfânt, ca să ne călăuzească prin pustie, şi să ne îndrepte mai dinainte privirea spre Mire, spre Hristos. Duhul Sfânt nu a venit pe pământ să se scoată pe Sine în evidenţă, ci pe Domnul Isus.

De aceea noi suntem aşa de mulţumitori, că am primit Duhul lui Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care are pace cu Dumnezeu, are dreptul să ştie, că Duhul locuieşte în trupul său.

În felul acesta ne strângem noi duminică dimineaţa, conştienţi, că totul a fost înfăptuit, că totul este în ordine. Noi avem dreptul să ne odihnim pe o lucrare înfăptuită, căreia nu trebuie să i se mai adauge nimic. Noi nu trebuie să mai vărsăm sânge şi nici să aducem o jertfă de sânge. Aceasta a făcut-o Domnul Isus, şi noi avem dreptul să ne amintim de acest fapt. El Însuşi este în mijlocul nostru. El este, Cel care în Psalmul 22 spune: »Vreau să Te laud în mijlocul Adunării«. El este Cel care intonează acolo cântarea de laudă. Îl vedem acolo cu ochii noştri spirituali. El ne-a dat în inimile noastre Duhul Său, pentru ca noi să privim spre El, Cel care este în mijlocul nostru şi spune: »Priviţi mâinile Mele şi coasta Mea. Atunci de la sine se ridică, lucrat de Duhul, *lauda, mulţumirea* şi *adorarea* din inimă.

Acestea sunt trei lucruri diferite. Mulţumirea stă pe primul loc. Mulţumirea este forma cea mai de jos a jertfelor, pe care noi le putem aduce. „A mulţumi" înseamnă că noi suntem mulţumiţi cu ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Şi aceasta putem s-o facem duminica dimineaţa. Noi spunem: „Îţi mulţumim, Doamne Isuse, pentru tot ce ai făcut la cruce pentru noi, că ai părăsit cerul şi ai murit aici pentru noi, şi prin aceasta noi suntem împăcaţi cu Dumnezeu." Aceasta este mulţumirea. Noi nu vom putea niciodată pe pământ să-I mulţumim în deajuns. Dar lauda merge mai departe.

Noi Îi suntem mulţumitori nu numai pentru ce a făcut pentru noi, ci noi Îl admirăm *pe El Însuşi* din cauza a ceea ce a făcut pentru noi. Putem spune: „Te lăudăm, Doamne Isuse, pentru că eşti aşa de mare, pentru că eşti aşa plin de dragoste, aşa plin de har, că ai făcut *această* lucrare pentru noi!" Şi dacă cu adevărat firea pământească (carnea) nu se amestecă, dacă Duhul primeşte ocazia deplină să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus, atunci pentru un timp vom uita eul nostru propriu. Atunci vom uita *chiar* şi ce am primit, şi *chiar* mântuirea noastră. Atunci ochii noştri şi inima noastră vor fi îndreptate numai spre slava Lui lăuntrică şi personală. Atunci se poate întâmpla, dacă noi suntem cu adevărat aşa de aproape de Domnul, că în inimile noastre ia naştere *adorarea*. Atunci nu se spun multe. Din fericire sunt unele momente de tăcere (compară cu 1 Corinteni 14.28 „(14:28) Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare şi să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu."). Momente, în care noi stăm în linişte înaintea lui Dumnezeu. Dacă în inimă este prezentă adorarea, atunci nu trebuie vorbit mult. Adorarea este aşa de mare, de bogată, aproape că nu se poate exprima prin cuvinte. Când inima este aşa de plină de harul Său, şi când inima noastră este umplută de dragostea Tatălui, care a dat pe singurul Său preaiubit, chiar să moară, da, atunci inima noastră poate fi umplută cu adorare pentru Dumnezeu şi Tatăl Său, care acum este Dumnezeul nostru şi Tatăl nostru. Pe El putem să-L admirăm din cauza dragostei Sale şi a îndurării Sale faţă de păcătoşi. Toate acestea vrea Duhul să le producă în inima noastră.

Adorarea

Observi tu cât de departe merge aceasta în comparaţie cu o liturghie planificată, unde totul este scris pe hârtie, unde totul este „programat", unde Duhul nu mai poate să lucreze *liber*? Tu nu poţi citi adorarea ta de pe o foaie de hârtie. Tu nu poţi „planifica mai dinainte" cântările tale de adorare şi să le faci cunoscut mai dinainte prin proiectarea lor pe pereţii bisericii. Adorarea este ceva, pe care numai Duhul lui Dumnezeu poate s-o lucreze şi care se naşte spontan în inimile noastre. Aceasta are loc, când Domnul Isus îndreaptă inimile spre suferinţele sale, spre moartea Sa, spre învierea Sa, da, spre Sine Însuşi. De aceea este numai Unul, de care noi suntem dependenţi în serviciul divin, nu de rânduielile

omeneşti, ci de Domnul Isus Însuşi, care prin Duhul Său ne îndreaptă inimile spre Sine Însuşi şi spre Tatăl.

În privinţa aceasta vreau să citesc ceva din evanghelia după Ioan 4.20-24 „(4:20) Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi spuneţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii“. (4:21) Isus ·i-a spus: „Femeie, crede-Mă, vine un ceas când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui. (4:22) Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce ştim, pentru că mântuirea este de la iudei. (4:23) Dar vine un ceas, şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; pentru că şi Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. (4:24) Dumnezeu este Duh şi cei care I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr“.“ . În acest capitol găsim un principiu de cea mai mare importanţă, dacă vrem să corespundem etalonului serviciului divin, pe care Domnul Isus ne-a învăţat în Cuvântul Său. Găsim aici istoria femeii samaritence, care pe parcursul discuţiei întreabă pe Domnul Isus: »Trebuie să ne închinăm pe muntele Gerizim, sau în Ierusalim?« Domnul Isus a putut să răspundă, numai ceea ce era valabil în timpul acela, şi anume, că Dumnezeu a dat Ierusalimul ca singurul loc de închinare. Dar după aceea spune: »Dar va veni ceasul, şi acum *a şi venit*«, căci Eu am venit. Am venit să descopăr, cine este Dumnezeu cu adevărat, şi anume: *Tată. Acum* a sosit ceasul, ca Dumnezeu să nu mai fie adorat numai într-un anumit loc geografic, în Ierusalim. Când Dumnezeu nu a fost încă desăvârşit revelat şi a existat numai o slujire exterioară, atunci a existat şi un loc exterior al slujbei divine, cetatea Ierusalim. Capitolul 12 din cartea Deuteronom spune despre acest loc, încă necunoscut în timpul acela, că israeliţii trebuiau să-şi aducă acolo toate jertfele lor. Acolo trebuiau să-şi facă slujba lor exterioară. Însă acum vedem aici pe Fiul lui Dumnezeu, şi El este întrebat, unde trebuie să aibă loc adorarea. El ştia, cine era Dumnezeu, căci El a fost din veşnicie la sânul Tatălui. El a fost singurul, care a fost din veşnicie subiectul dragostei Tatălui şi al sentimentelor Duhului Sfânt. El a venit din nemijlocita prezenţă înaintea Tatălui, ca să facă cunoscut, cine era Dumnezeu. Dumnezeu este în adâncul fiinţei Lui „Tatăl”. Dumnezeu doreşte să fie numit de noi „Ava, Tată”. Aşa se exprimă duhul înfierii.

La aceasta aparţine faptul, că Dumnezeu nu mai vrea să I se slujească în chip exterior, limitat. Aceasta era într-adevăr posibil în Vechiul Testament. Dar Scriptura însăşi spune, că cele vechi erau

numai o umbră a realităţii, care urma să vină. În epistola către Coloseni 2 scrie, că acum, când a venit Hristos, tablourile, umbrele, au fost înlocuite de realitate. Dar unde se vede aceasta în creştinătate? Planul de bază în serviciile divine din bisericile protestante este bazat pe sistemul iudaic, şi anume, este bazat pe ceea ce stă scris în Vechiul Testament. Felul în care se slujea lui Dumnezeu, chiar din primul secol al creştinismului, era iudaic. Apostolul Pavel, şi alţi apostoli, au atenţionat în privinţa aceasta în scrisorile lor adresate Galatenilor, Colosenilor, Evreilor; şi *cu toate acestea* s-a revenit în primele secole al creştinismului la această formă iudaică a serviciului divin. De ce? Deoarece carnea (firea pământească) doreşte totdeauna după ceva vizibil, după ceva, care este înaintea ochilor, pe care să-l vedem şi să-l apucăm cu mâna. Carnea este sensibilă la lucrurile exterioare: biserici frumoase, ţinută de ceremonie, muzică frumoasă, liturghii frumoase. Dar dacă privim la aceste lucruri exterioare, şi nu la ce este *spiritual*, atunci ratăm adevărul creştinismului. De aceea este mai bine să ai o încăpere, care să fie pe cât posibil de simplă, fără nicio împodobire inutilă, unde inimile nu sunt distrase, ci sunt îndreptate numai spre El. Căci totul este spiritual! De aceea spune Domnul Isus: »Vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă *astfel* de închinători doreşte Tatăl«!

Tatăl caută deja de 2000 de ani oameni, care I se închină în duh şi în adevăr. Unde se mai găseşte o astfel de închinare (adorare)? Imaginează-ţi, că noi duminica, aşa cum fac mulţi creştini dragi, am cânta numai Psalmi! Ar primi atunci Tatăl adorarea care I se cuvine? În Psalmi, de exemplu, nu se găseşte niciunde, că Dumnezeu este „Ava, Tată" pentru fiecare credincios personal. Aceasta nici nu era posibil, căci Dumnezeu a fost revelat ca Tată abia în Domnul Isus. *El* era Fiul Tatălui, numai El cunoştea din veşnicie inima Tatălui. În Vechiul Testament Dumnezeu a dat poporului Său cuvinte corespunzătoare, ca să-I slujească şi să-L laude. »Tot ce are suflare, să laude pe Domnul«, spune Psalmul 150. Înţelesul acestor cuvinte putea în timpul acela să fie numai atât cunoscut, cât Dumnezeu era revelat. Dumnezeu S-a revelat ca Cel Atotputernic, Cel Preaînalt, şi aşa mai departe, dar niciodată ca un Tată plin de dragoste, al cărui copil sunt eu. Noi cunoaştem pe Dumnezeu în felul acesta abia după ce El a fost deplin revelat prin

Fiul şi prin Duhul. În Vechiul Testament Dumnezeu putea să spună numai comparativ; »Cum se îndură un Tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El« (Psalmul 103.13 „(103:13) Cum se îndură un tată de fiii săi, aşa Se îndură Domnul de cei care se tem de El.“). Dar aceasta este numai o comparaţie. Dumnezeu nu este în sens biblic Tatăl meu, Dumnezeu este *cu adevărat* Tatăl meu. El nu m-a adoptat ca şi copil, ci eu sunt copilul Lui prin naştere. Eu am dreptul să mă numesc copil al lui Dumnezeu, deoarece am avut dreptul să cred în Domnul Isus şi pentru că sunt născut din Dumnezeu; aşa spune evanghelia după Ioan, capitolul 1. Pe baza naşterii din nou, Dumnezeu a devenit tatăl meu. Aşa trebuie eu să mă închin Lui. Eu trebuie să mă închin Lui în duh şi adevăr. „În duh” înseamnă: în chip spiritual, în opoziţie cu toate lucrurile exterioare, care erau prezente în serviciile divine din Vechiul Testament. Dumnezeu nu mai vrea acum să I se slujească cu lucruri exterioare. În Vechiul Testament erau, de exemplu, instrumente muzicale, care însoţeau slujba. »Lăudaţi-L cu instrumente cu coarde, cu harfa şi alăuta«, acesta era felul în care poporul lui Dumnezeu slujea în timpul acela lui Dumnezeu. Acum se sluşeşte lui Dumnezeu în chip spiritual, numai cu inima. De aceea nu avem o anumită clasă de „preoţi”, care să trebuiască să conducă strângerile laolaltă. O organizaţie spirituală în întrunirile creştine este pur iudaică şi nu este în concordanţă cu poziţia noastră ca preoţie sfântă, care aduce jertfe spirituale. *Toţi* credincioşii sunt preoţi! Dumnezeu nu cere astăzi nicio organizaţie bisericească sau liturghie. Şi acestea sunt vechi-testamentale. În Vechiul Testament slujba era scrisă cuvânt cu cuvânt. De aceea 2 Corinteni 3 spune că era o slujbă a literei. Şi litera omoară, duhul însă dă viaţă.

Dumnezeu trebuie adorat în adevăr, în concordanţă cu adevărul deplin revelat, pe care Dumnezeu l-a descoperit în chip desăvârşit în Domnul Isus şi mai târziu prin »Duhul adevărului«, aşa cum Îl numeşte Ioan 15. Ce trist este, că mulţi creştini se aşează pe treapta revelării lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dumnezeu S-a revelat mult mai mult în Domnul Isus. El S-a revelat ca Tată, şi de aceea El vrea să fie adorat de copiii lui ca tată, nu de un popor care adoră un Duh aflat înapoia unei perdele. Ah, ce minunat ar fi, dacă mai mulţi creştini ar înţelege, că perdeaua a fost cu adevărat sfâşiată. Noi nu trebuie să aşteptăm, aşa cum făcea poporul Israel,

până când marele preot se reîntoarce din Locul Preasfânt, ca să ştim, dacă sângele a fost stropit pe capacul ispăşirii. Noi avem voie să vestim moartea Domnului la altarul din pustie, acesta este Masa Domnului (vezi Maleahi 1 şi 1 Corinteni 10). Noi suntem preoţi, dar noi avem voie să facem ceva, ce nu putea să facă niciun preot din Vechiul Testament, şi anume, să intrăm în Locul Preasfânt. Jertfele de laudă, care se înalţă în inimile noastre, atunci când admirăm marea jertfă a Domnului Isus, putem să le ducem prin perdea în Locul Preasfânt, căci perdeaua este sfâşiată. Noi avem voie să ne apropiem de tronul harului, care se află în Locul Preasfânt, la chivotul legământului, acesta este Domnul Isus, care acum stă la dreapta lui Dumnezeu pe scaunul Său de domnie. Acolo, *înaintea* acestui scaun de domnie al lui Dumnezeu, avem voie să venim cu jertfele noastre de laudă şi de mulţumire. Ce minune a harului! Domnul Isus a deschis acest drum prin perdea, aceasta este Trupul Său de carne (Evrei 10.19 „(10:19) Având deci, fraţilor, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus,“). Să intrăm prin El. El a pregătit drumul prin sângele Său, care acum este pe capacul ispăşirii. Lucrarea de împăcare este terminată. Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut. Capacul ispăşirii nu mai este acum un scaun de judecată al lui Dumnezeu cu executorii judecăţii aşezaţi pe el, heruvimii, ci este un scaun de har.

Rugăciunile

Şi pe parcursul săptămânii, în timpul orelor noastre de rugăciune, avem voie să ne apropiem de acest scaun de har (Evrei 4). Noi nu trebuie să ne oprim la altarul tămâierii, ci avem voie să intrăm prin perdea la scaunul de har din Locul Preasfânt. Ca credincioşi noi avem dreptul să aducem în comun nevoile noastre înaintea scaunului harului, ca să primim îndurare şi să găsim har la vreme de nevoie. Ce scaun minunat! Ce har, că noi avem voie să intrăm şi să ne apropiem pe drumul pe care Domnul Isus Însuşi l-a deschis, şi în puterea Duhului Sfânt, care Şi-a făcut locuinţă pe pământ în noi, ca să ne vestească despre Hristos şi să facă inimile noastre să ardă pentru El! Desigur, nu numai atunci când suntem adunaţi aici, ci în orice moment al vieţii noastre.

Slujirea în Cuvânt

În această începere are loc duminica după masa o întrunire. În 1 Corinteni 14.15,16 „(14:15) Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea. (14:16) Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neştiutor cum va spune „amin“ la mulţumirile tale, dacă nu ştie ce spui?“ citim, că în Adunarea din Corint, exact aşa ca şi în această începere, se aduceau laude şi mulţumiri. Corintenii cunoşteau un serviciu divin, în care ei aduceau Domnului laudă şi mulţumire. Dar ei cunoşteau şi un alt fel de strângere laolaltă, când ei nu aduceau ceva lui Dumnezeu, ci unde primeau ceva. Citim aceasta în versetul 26: »Când vă adunaţi laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.« (1 Corinteni 14.26 „(14:26) Ce este deci de făcut, fraţilor? Când vă strângeţi, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire.“) Psalmii, despre care se vorbeşte aici, nu sunt Psalmii Vechiului Testament. Cuvântul „Psalm” înseamnă „o cântare de laudă”. Propunerea de cântări nu era făcută de *un păstor*, care trebuia să conducă totul. Nu, *unul* avea un Psalm, *altul* avea o învăţătură (deci o expunere din Cuvânt), *un altul* vorbea într-o limbă străină; aceasta avea loc în timpul acela, în care Duhul Sfânt putea să-Şi desfăşoare în mod deosebit în Adunare puterea şi energia. În ceea ce priveşte această vorbire în limbi, vedem în acest capitol, că în strângerile laolaltă ale Adunării era îngrădită, deoarece ea este o mărturie exclusiv pentru cei necredincioşi. Deci acest dar nu avea un loc direct în strângerile laolaltă ale credincioşilor. Alţi aveau o descoperire, sau alta. Descoperiri noi nu mai primim astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să mai adăugăm descoperiri. Apostolul Pavel scrie în Coloseni 1.25 „(1:25) al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu:“, că el a întregit Cuvântul lui Dumnezeu. Ultima descoperire, şi anume, taina Adunării, Dumnezeu ne-a făcut-o cunoscut prin apostolul Pavel, şi prin aceasta Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să ne mai aşteptăm la descoperiri noi în mijlocul nostru.

»Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, şi ceilalţi să judece.« Deci în Adunarea din Corint existau proroci. Ce este un proroc,

găsim foarte clar în versetul 3, căci acolo se spune: »Cine proroceşte, dimpotrivă, vorbeşte oamenilor, spre zidire, sfătuire şi mângâiere.« (1 Corinteni 14.3 „(14:3) Însă cine profeţeşte vorbeşte oamenilor spre zidire şi încurajare şi mângâiere.“) Cuvântul „a proroci” înseamnă de fapt: vorbire în numele sau din apropierea lui Dumnezeu. Şi aceasta ne aminteşte de 1 Petru 4.11: »Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.« Cuvintele noastre trebuie să fie aşa fel, ca ele să vină prin puterea Duhului direct de la Dumnezeu Însuşi ca şi „oracole ale lui Dumnezeu”, acestea sunt cuvinte, care într-o anumită situaţie, în anumite împrejurări îşi găsesc aplicarea lor deosebită. Aşa vorbesc prorocii, deci fraţii, care au primit de la Domnul un dar, ca să ne facă cunoscut, ce vrea Domnul să ne spună într-un anumit moment deosebit. Ei vorbesc din apropierea Domnului cuvintele prin care noi suntem îmbărbătaţi (aceasta înseamnă: ziditi, consolidaţi în adevăr), prin care noi suntem atenţionaţi (când sunt prezente slăbiciuni, sau este prezent răul, sau sunt greşeli) şi prin care suntem mângâiaţi (dacă suntem întristaţi).

Când suntem strânşi ca Adunare, şi sunt prezenţi probabil patru, cinci sau mai mulţi profeţi, cărora Domnul le-a dat harul să zidească, să sfătuiască şi să mângâie în Adunare, crezi tu că unul sau altul din profeţi ştie cu ce trebuie zidit, mustrat sau mângâiat? De unde să ştie ei, care sunt cuvintele necesare pentru zidire şi mustrare? Probabil că sunt greşeli, care au rămas ascunse, păcate, despre care nimeni nu ştie nimic. Şi cu toate acestea trebuie vorbit despre ele! Căci un proroc vorbeşte din apropierea lui Dumnezeu cuvintele, de care oricine are nevoie. Cine ştie ceva despre necazurile ascunse, pe care mulţi credincioşi le au? Noi nu ştim cine trebuie mângâiat şi cum trebuie mângâiat. De aceea este necesar, ca fraţii, care vorbesc, să nu se gândească acasă: „Despre ce temă interesantă aş putea să vorbesc eu astăzi?” Sau: „Ce ar putea să fie spre zidire, mustrare şi mângâiere?” Un frate nu ştie aceasta, deoarece el nu cunoaşte necazurile şi nevoile Adunării. În afară de aceasta, niciunul din profeţi nu ştie mai dinainte, dacă tocmai el va fi folosit în această după masă, să facă lucrarea. De unde ar putea el să ştie? În funcţie de situaţie, Domnul Însuşi Îşi va alege uneltele. Domnul va decide cine dintre proroci să vorbească mai întâi. Probabil chiar doi sau trei, dar nu mai mulţi. Ascultătorii nu vor putea să asculte mai mulţi, şi să primească ce se spune. Dar doi sau trei,

aceasta ar fi cel mai bine, pentru ca fiecare să primească ce este al lui.

Aşa stau fraţii şi surorile duminică după masa împreună. Toţi fraţii şi surorile, dacă au o stare spirituală bună, vor fi în rugăciune înaintea Domnului. Ei roagă pe Domnul, ca El să scoată pe fratele, sau pe fraţii, pe care El vrea să-l folosească ca unealtă a Sa în această oră, ca să le slujească. Ei roagă pe Domnul, ca El facă cunoscut textul din Cuvântul Său, care să fie citit, şi care este cel mai potrivit, ca să-i zidească, să-i mustre şi să-i mângâie: „Mângâie, învaţă, hrăneşte, îngrijeşte, dă fiecăruia de aici, ce are nevoie", cântăm noi într-o cântare. Atunci unui frate îi va deveni clar, dacă Domnul vrea să-l folosească. Lui îi va deveni clar, despre care text trebuie să spună ceva. Dar *ce* trebuie să spună din textul acela, el nu ştie încă. Cum ar putea el să ştie, căci numai Domnul ştie. Dacă acest frate este obişnuit, ca în viaţa lui zilnică, de luni şi până sâmbătă, să se pună sub călăuzirea Duhului, atunci nici duminica nu va fi aşa de greu, să se pună sub călăuzirea Duhului, aşa că Duhul poate să-i facă clar, *ce* să spună. El nu poate cuvintele, pe care Domnul le va da în momentul *acela*, că le citească de pe hârtie, care au fost scrise ieri, sau anul trecut! Ceea ce Domnul dă, dă acum şi aici! El lucrează prin Duhul în inimă. Tocmai *aceasta* este importanţa deosebită a coborârii Duhului pe pământ. Niciodată nu putem să preţuim suficient darul Duhului Sfânt. El vrea să călăuzească pe credincioşi în strângerile lor laolaltă.

Postfaţă

Am încercat, să schiţez pe scurt strângerile laolaltă care au loc în această încăpere, unde se stâng aceia care sunt numiţi „Adunare". Aşa sunt ei *numiţi*, da: dar în realitate ei nu sunt nimic altceva, decât numai o parte a Adunării propriu-zise din această localitate. Ei nu sunt mai buni sau mai evlavioşi decât restul credincioşilor, şi ei au acelaşi Dumnezeu şi aceeaşi Biblie, ca şi ceilalţi creştini. Faptul că ei se strâng într-o încăpere deosebită, nu are loc din cauză, că ei se consideră mai buni decât ceilalţi, sau pentru că ei au descoperiri deosebite. Motivul este, că ei doresc cu toată simplitatea să fie ascultători de cuvintele spuse odinioară de apostoli. Ei fac aceasta, deoarece ei vor să fie acolo, unde Domnul Isus după promisiunea

Lui a spus că va fi în mijloc: acolo, unde ei vor fi adunaţi în Numele Lui, unde ei se supun autorităţii acestui Nume. Acolo ei Îl recunosc ca gazdă a Mesei Sale, acolo ei urmează (cu toată slăbiciunea) călăuzirea Duhului Său. Acolo ei admit cu toată bucuria pe toţi copiii lui Dumnezeu, fără să pună condiţii sectante; dar totodată, acolo ei se ţin, cu o teamă sfântă, despărţiţi de necredincioşi, de ce este rău, de ce lezează pe Hristos în onoarea Sa, şi de exteriorizările cărnii (firii pământeşti) religioase. Ei înşişi eşuează deseori în privinţa acestor lucruri, dar ei sunt ultimii, care nu consimt acestora. În inima lor este dorinţa, potrivit cu lumina pe care o au şi în puterea Duhului lui Dumnezeu, să se strângă numai în jurul Domnului Isus şi să aibă părtăşia minunată cu El şi cu Tatăl, la care au fost aleşi înainte de vecii *toţi* creştinii adevăraţi.

Scurtă privire de ansamblu despre strângerea laolaltă a credincioşilor

A) Pe ce bază?

- „ca *Adunare*" – 1 Corinteni 11.18; 14.23 „(11:18) Pentru că, întâi, când voi veniţi împreună în adunare, aud că sunt dezbinări între voi; şi în parte cred." „(14:23) Deci, dacă toată adunarea s-ar strânge într-un loc şi toţi ar vorbi în limbi şi ar intra oameni neştiutori sau necredincioşi, nu ar spune ei că sunteţi nebuni?"
- „strângere laolaltă" – Evrei 10.25 „(10:25) nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obişnuiesc unii, ci încurajându-ne, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi apropiindu-se ziua."

Ce este „Adunarea"?

1. Toţi credincioşii începând de la Rusalii şi până la răpire (Efeseni 1.22; 2.19-21; 3.10,11; 5.25-27 „(1:22) şi a pus toate sub picioarele Lui şi L-a dat Cap peste toate, Adunării," „(2:19) Aşadar nu mai sunteţi străini şi locuitori temporari, ci sunteţi împreună-cetăţeni cu sfinţii şi ai casei lui Dumnezeu, (2:20) fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuşi, (2:21) în care toată zidirea, îmbinată împreună, creşte spre a fi un templu sfânt în Domnul," „(3:10) pentru ca înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânirilor şi autorităţilor în cele cereşti, (3:11) după planul veacurilor pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru," „(5:25) Soţilor, iubiţi-vă soţiile, după cum şi Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine

Însuşi pentru ea, (5:26) ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, (5:27) ca să-Şi prezinte Lui Însuşi Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă şi fără cusur.“)

2. Toţi credincioşii, care sunt acum pe pământ (1 Corinteni 10.17; 12.12 „(10:17) Pentru că noi, cei mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine.“ „(12:12) Pentru că, după cum trupul este unul singur şi are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristosul.“; Efeseni 2.22 „(2:22) în care şi voi sunteţi zidiţi împreună, pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh.“)
3. Toţi credincioşii *dintr-o localitate* (1 Corinteni 1.2; 12.27 „(1:2) către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfinţiţi în Hristos Isus, sfinţi chemaţi, împreună cu toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn şi al lor şi al nostru:“ „(12:27) Iar voi sunteţi trup al lui Hristos, şi mădulare ale Sale fiecare în parte.“; Galateni 1.2)

Central: *Masa Domnului* (1 Corinteni 10.21 „(10:21) Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa demonilor.“)
„Frângerea pâinii” = „Părtăşia trupului lui Hristos” (1 Corinteni 10.16)

Caracteristica *Mesei Domnului*

I. Despărţirea de rău (1 Corinteni 10.21)

Răul în Adunare:

1. Persoane nemântuite (2 Corinteni 6)
2. Răul moral (1 Corinteni 5)
3. Învăţături rele (Galateni 5)
4. Legături rele (2 Ioan 9,10 „(1:9) Oricine merge înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura lui Hristos, acela Îl are şi pe Tatăl şi pe Fiul. (1:10) Dacă vine cineva la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, nu-l primiţi în casă şi nu-l salutaţi.“)

Despărţirea de rău prin:

1. „darea afară” (1 Corinteni 5.13)
2. „ieşirea afară” – despărţirea de rău

Despărţirea de:

1. lume (2 Corinteni 6.14-18 „(6:14) Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi; pentru că ce legătură este între dreptate şi fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? (6:15) şi ce înţelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? (6:16) Şi ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“. (6:17) De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi“, spune Domnul; şi „nu atingeţi ce este necurat, şi Eu vă voi primi; (6:18) şi vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic.“)
2. iudaism (Evrei 13.13-15 „(13:13) Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui: (13:14) pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare. (13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“)
3. creştinismul de formă (2 Timotei 2.16-22)

II. Nici un sectarism (1 Corinteni 1.10; 11.18 „(1:10) Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi desăvârşit uniţi în acelaşi gând şi în aceeaşi părere.“ „(11:18) Pentru că, întâi, când voi veniţi împreună în adunare, aud că sunt dezbinări între voi; şi în parte cred.“)

III. Recunoaşterea autorităţii absolute a Domnului (Matei 18.20 „(18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“; 1 Corinteni 12.11; 14.26-40; 1 Timotei 3.15 „(3:15) iar dacă voi întârzia, ca să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.“)

Sisteme bisericeşti

- Lipsa de disciplinare şi verificare exactă
- Învăţătură fundamentală greşită
- Sectarism
- Rânduieli omeneşti

Relaţii reciproce între adunări

- Independenţă – fals
- Autoritate centrală – fals
- Hotărâri scripturistice ale adunărilor locale, care sunt general recunoscute (Matei 18.18-20 „(18:18) Adevărat vă spun, orice veţi lega pe pământ va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. (18:19) Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri. (18:20) Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“.“) - corect

B) În ce fel?

Strângerea laolaltă ca adunare:

	Adevărul lui Dumnezeu	Practica noastră
Adunarea vorbeşte lui Dumnezeu	Ora de adorare/închinare	Ora de rugăciune
Dumnezeu vorbeşte Adunării	Studiul Cuvântului	Vestirea Cuvântului

Cina Domnului (1 Corinteni 11.20 „(11:20) Când voi vă adunaţi deci în acelaşi loc, nu este ca să mâncaţi Cina Domnului;“)

- Prezentarea unităţii (1 Corinteni 10.16,17 „(10:16) Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? (10:17) Pentru că noi, cei mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine.“)
- Masa de amintire (1 Corinteni 11.24 „(11:24) şi, mulţumind, a frânt şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea“.“)
- Vestirea (1 Corinteni 11.6 „(11:6) Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă, să se şi tundă; iar dacă este ruşinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere.“)
- Altarul (1 Corinteni 10.18-21 „(10:18) Uitaţi-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtaşi cu altarul? (10:19) Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? (10:20) Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi părtaşi cu demonii. (10:21) Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa

demonilor.“; Maleahi 1.7,12 „(1:7) Voi aduceţi pâine întinată pe altarul Meu şi ziceţi: «Prin ce Te-am întinat?» Prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este de dispreţuit!»“ „(1:12) „Dar voi îl profanaţi prin aceea că ziceţi: «Masa Domnului este întinată; şi rodul ei, mâncarea ei, de dispreţuit!»“)

- Preoţii (1 Petru 2.5 „(2:5) şi voi înşivă, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi o casă spirituală, o preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“)
- Jertfa (Evrei 13.15 „(13:15) Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.“; 1 Corinteni 14.15-16 „(14:15) Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea. (14:16) Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neştiutor cum va spune „amin“ la mulţumirile tale, dacă nu ştie ce spui?“ ; Ioan 4.23,24 „(4:23) Dar vine un ceas, şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; pentru că şi Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. (4:24) Dumnezeu este Duh şi cei care I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr“.“)

Ora de rugăciune

Faptele apostolilor 2.42; 12.5 „(2:42) Şi ei stăruiau în învăţătura şi în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii şi în rugăciuni.“ „(12:5) Deci Petru era păzit în închisoare; dar adunarea făcea rugăciuni stăruitoare la Dumnezeu pentru el.“ ; Efeseni 6.18,19 „(6:18) rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune şi cerere, şi veghind la aceasta cu toată stăruinţa şi cu cerere pentru toţi sfinţii, (6:19) şi pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei,“; 1 Timotei 2.1,2 „(2:1) Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii – (2:2) pentru împăraţi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să ducem o viaţă paşnică şi liniştită, în toată evlavia şi demnitatea.“; 1 Corinteni 14.15,16 „(14:15) Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea. (14:16) Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neştiutor cum va spune „amin“ la mulţumirile tale, dacă nu ştie ce spui?“

Studiul Cuvântului

Faptele apostolilor 2.42 „(2:42) Şi ei stăruiau în învăţătura şi în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii şi în rugăciuni.“ ; Efeseni 4.11-16; Coloseni 1.28 „(1:28) pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om şi învăţând pe orice om, în toată înţelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârşit în Hristos.“

Vestirea Cuvântului

1 Corinteni 12.8; 14.1,3,12,26-33

„Dacă te vei întoarce, te voi aduce înapoi şi vei sta înaintea Mea. Şi sacă vei scoate ce este de preţ din ce este fără preţ, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să n u te întorci la ei" (Ieremia 15.19).

Tradus de la: Die Versammlung

Was lehrt die Bibel? Die Versammlung, vol. 1
Ernst-Paulus-Verlag (Neustadt/Weinstraße), 1980

Traducere: Ion Simionescu